

Selfie e despre singurătate

Am fost un pionier al *selfie*-ului, fără să-mi dau măcar seama cât *coolness* involuntar stătea în demersul meu fotografic. Am și probe s-o dovedesc, mai exact un întreg folder cu fotografii de acum vreo opt ani, pe care le-aș putea împărți în „bune“, „aproape bune“ și „eșecuri“. În cele bune, mi se vedeau atât ochii, cât și buzele, poate chiar și ceva din frunte. În cele aproape bune, ieșeau ori ochii și cerul, ori buzele și asfaltul, după cum știam să manevrez telefonul meu roz cu clapetă, din perioada „î.e.s“: înaintea erei smartphone. Cât despre „eșecuri“, nu s-a inventat *hashtag*-ul care să descrie o fotografie ce conține 2% asfalt, 50% cer, 45% un perete dintr-o clădire și 3% șuvițele de păr ale celui care încearcă, cu disperare, să se auto-fotografieze.

Dacă *selfie*-urile din ziua de azi sunt despre vanitate, ale mele erau despre singurătate. Ca masterandă-globetrotter prin Europa, singurul mod de a le trimite vești celor dragi era printr-un *selfie* chinuit, făcut cu un telefon fără wireless și fără posibilitatea de a întoarce imaginea pentru a vedea cum mă încadrez în ecranul minuscul. Eu și podul din Bruges. Eu și gara din Amsterdam. Eu la Parlamentul European. Instagram? Care Instagram? Vreți să spuneți cablul meu de date, cu care conectam telefonul la laptop, seara, apoi încărcam pozele pe email, una câte una.

Acum *selfie*-ul e un fenomen consacrat, ba chiar a devenit atât de *mainstream* încât a dat naștere unor frați mai mici și mai cool precum „sharefie“, „shoefie“, chiar și „gayfie“. Eu, recunosc, mă feresc cât pot de el, deși telefonul pe care îl am acum nu mă mai forțează

la nicio acrobație, ba chiar mi-ar garanta niște poze numai bune de Instagram. Pentru mine, însă, *selfie*-ul e asociat iremediabil cu singurătatea, cu acea dorință amestecată cu dor pe care o ai când te afli în fața unui lucru frumos și nu ai către cine să te întorci și să întrebi „Îți place? Nu-i așa că e minunat?“.

Sigur, toate-s vechi și noi sunt toate, având în vedere că autoportrete au existat de când lumea, de la cele scrijelite pe pereții peșterilor paleolitice de la Lascaux, trecând prin Van Gogh și marii pictori, până la tentativele noastre de manifestare artistică a orgoliului. Dacă tot e să fim orgolioși însă, mi se pare mult mai „cool“ ca – așa cum celebritățile epocilor trecute își comisionau câte un mare pictor să le picteze un portret – să provocăm un fotograf bun să ne facă câteva poze frumoase, memorabile pentru mult timp de-acum încolo. Nu pentru bloguri și Facebook, ci pentru noi și pentru viitoarele noastre amintiri. Să permitem altcuiva – fie unui om drag, care ne cunoaște de-o viață, fie unei persoane care, văzându-ne pentru prima dată, ne va privi într-un mod cu totul fresh – să ne înrămeze așa cum de cuviință. Să ne dea șansa de a exprima și ceea ce nu se vede în toate cadrele noastre cu brațul întins și capul plecat, cât să încapă în ecran. Mi-ar plăcea ca următorul trend, *post-selfie*, să fie despre oglinditul în ceilalți, despre interacțiune și despre șansa de a ne lăsa priviți dintr-o perspectivă nouă. Dacă *selfie* a fost exprimarea solitară a viziunii noastre despre noi, e vremea să descoperim, prin ceilalți, părți din noi pe care nici nu le-am fi bănuțit vreodată.